

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-191/16

**Romano Pesciotti
împotriva
Bundesrepublik Deutschland**

(cerere de decizie preliminară formulată de Landgericht Berlin)

„Trimitere preliminară – Cetățenia Uniunii – Articolele 18 și 21 TFUE – Extradare către Statele Unite ale Americii a unui cetățean al unui stat membru care și-a exercitat dreptul la liberă circulație – Acord de extradare între Uniunea Europeană și acest stat terț – Domeniul de aplicare al dreptului Uniunii – Interdicția extradării aplicată numai resortisanților naționali – Restricție privind libera circulație – Justificare întemeiată pe prevenirea impunității – Proportionalitate – Informarea statului membru de origine al cetățeanului Uniunii”

Sumar – Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 10 aprilie 2018

1. *Cetățenia Uniunii – Dreptul de liberă circulație și de liberă ședere pe teritoriul statelor membre – Cerere adresată unui stat membru de către un stat terț prin care se solicită extradarea unui cetățean al Uniunii, resortisant al altui stat membru, care și-a exercitat dreptul la liberă circulație în primul stat membru – Cerere de extradare efectuată în cadrul Acordului UE-SUA privind extradarea – Situație a cetățeanului în cauză care intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii*

(art. 18 TFUE și 21 TFUE)

2. *Cetățenia Uniunii – Dreptul de liberă circulație și de liberă ședere pe teritoriul statelor membre – Cerere adresată unui stat membru de către un stat terț prin care se solicită extradarea unui cetățean al Uniunii, resortisant al altui stat membru, care și-a exercitat dreptul la liberă circulație în primul stat membru – Cerere de extradare efectuată în cadrul Acordului UE-SUA privind extradarea – Interdicție de a extrăda prevăzută de dreptul național al statului membru sesizat cu cererea, aplicată numai resortisanților naționali – Admisibilitate – Condiții*

(art. 18 TFUE și 21 TFUE)

1. Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că, într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal, în care un cetățean al Uniunii care a făcut obiectul unei cereri de extradare către Statele Unite ale Americii a fost arestat, în vederea eventualei executări a acestei cereri, într-un alt stat membru decât cel al cărui resortisant este, situația acestui cetățean intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii din moment ce cetățeanul respectiv și-a exercitat dreptul la liberă circulație în Uniunea Europeană, iar cererea de extradare menționată a fost efectuată în cadrul Acordului privind extradarea între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii din 25 iunie 2003.

(a se vedea punctul 35 și dispozitiv 1)

2. Într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal, în care un cetățean al Uniunii care a făcut obiectul unei cereri de extrădare către Statele Unite ale Americii, în cadrul Acordului privind extrădarea între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii din 25 iunie 2003, a fost arestat într-un alt stat membru decât cel al cărui resortisant este, în vederea eventualei executări a acestei cereri, articolele 18 și 21 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca statul membru solicitat să instituie o distincție în temeiul unei norme de drept constituțional între propriii resortisanți și resortisanții altor state membre și să autorizeze această extrădare, în condițiile în care nu permite extrădarea propriilor resortisanți, din moment ce a dat în prealabil posibilitatea autorităților competente ale statului membru al cărui resortisant este cetățeanul respectiv să îl solicite pe acesta în cadrul unui mandat european de arestare, iar acest din urmă stat membru nu a luat nicio măsură în acest sens.

În această privință, Curtea a statuat că trebuie privilegiat schimbul de informații cu statul membru al cărui cetățean este persoana interesată în scopul de a oferi autorităților acestui stat membru, dacă este cazul, posibilitatea de a emite un mandat european de arestare în vederea urmăririi penale. Astfel, atunci când unui stat membru în care s-a deplasat un cetățean al Uniunii resortisant al unui alt stat membru i se adresează o cerere de extrădare de către un stat terț cu care primul stat membru a încheiat un acord de extrădare, acesta are obligația să informeze statul membru al cărui resortisant este respectivul cetățean și, dacă este cazul, la cererea acestui din urmă stat membru, să i-l predea pe acel cetățean, în conformitate cu dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584, cu condiția ca acest stat membru să fie competent, în temeiul dreptului său național, să o urmărească penal pe această persoană pentru fapte săvârșite în afara teritoriului său național (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctele 48 și 50). Deși această soluție a fost reținută, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 46 din Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), într-un context care se caracteriza prin inexistența unui acord internațional privind extrădarea între Uniune și statul terț în cauză, ea are vocația de a se aplica într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care Acordul UE-SUA conferă statului membru posibilitatea de a nu extrăda propriii cetățeni. Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul invocat de unele dintre guvernele care au prezentat observații, potrivit căruia în esență prioritatea acordată unei cereri de predare în temeiul unui mandat european de arestare față de o cerere de extrădare emisă de Statele Unite ale Americii ar lipsi de efect norma cuprinsă la articolul 10 alineatele (2) și (3) din Acordul UE-SUA, în temeiul căreia autoritatea competentă a statului membru solicitat, în prezența unui astfel de concurs, stabilește statul căruia îi va fi predată persoana pe baza ansamblului elementelor pertinente. Într-adevăr, eventualitatea ca mecanismul de cooperare amintit la punctul 51 din prezenta hotărâre să împiedice o cerere de extrădare către un stat terț acordând prioritate unui mandat european de arestare, în scopul de a acționa într-un mod care aduce mai puțin atingere exercitării dreptului la liberă circulație (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punctul 49), nu are un caracter automat. Astfel, pentru a menține obiectivul de a evita riscul de impunitate a persoanei în cauză pentru faptele care îi sunt reproșate în cererea de extrădare, trebuie ca mandatul european de arestare eventual emis de un stat membru, altul decât statul membru solicitat, să se refere cel puțin la aceleași fapte și ca, după cum reiese din cuprinsul punctului 50 din Hotărârea din 6 septembrie 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), statul membru emitent să fie competent, în temeiul dreptului său, să o urmărească penal pe această persoană pentru astfel de fapte atunci când acestea sunt săvârșite în afara teritoriului său.

(a se vedea punctele 51-54 și 56 și dispozitiv 2)